

Bir insan nasıl olur da bu kadar kibar olabilirdi?
Bir insan nasıl olur da bu kadar alçak gönüllü olabilirdi?
Bir insan nasıl olur da bu kadar hırstan uzak olabilirdi?
Bir insan nasıl olur da başkalarını kırmamak için kendi kırılabilirdi?
Bir insan nasıl olur da bu kadar prensipli olabilirdi?
Bu soruların cevabını hala verebilmiş değildim.

Bir gün şirketin bir problemi ile ilgili olarak kendisinden yardım istedim, çünkü spor ve olimpiyat komitesinden dolayı çok geniş bir çevresi vardı ve yurtdışında bir ülkede yapılanmamız sırasında karşılaştığımız bir problemi çözemiyorduk. Ülkenin olimpiyat komitesi başkanı Güner Bey'in arkadaşıydı, ben de buna güvenerek kendisinden yardım istemiştım. Bana cevap olarak "Murat Bey ben özel çevremi asla iş hayatıma karıştırmam, lütfen bu konuda benden bir şey istemeyin" dedi. İçimden böyle insan kaldı mı diye söylenmişim. Bu arada güvenlik görevlisi aradı ve maalesef Güner Bey'i kaybettik dedi.

Yukarıda saydığım özelliklere sahip o insan artık yoktu. Birlikte seyahatlere çıktığımız, yemeklere gittiğimiz, şarap içtiğimiz, entelektüel sohbetler yaptığımız, devlet başkanları ya da krallar ile dostluklarını anlatırken sanki mahalle arkadaşını anlatır gibi anlatan, yazarlar, devlet başkanları gibi ünlü simaların yanında mahallenin tornacısı ile de arkadaşlık yapan o sıradışı insan yoktu artık. Nedense onu herkes çok sevdi, özellikle günümüzün moda deyiimiyle zenci Türkler şirketin güvenlik görevlileri, şoförleri, mahallenin tornacısı, karşı lokantanın kahyası, garsonu... Çünkü o, hiç bir statü farkı gözetmeden herkese insanca davranmayı becerebilen ender insanlardan biriydi.

Kapitalist sistemin bize empoze ettiği güçsüzleri ez, acımasız ol gücünü göster, tüket, tüket, tüket kültürüne hep yabancı kalan, hala gösterişsiz yaşamayı seçen, insanların hepsinin eşit olduğuna inanıp ona göre davranan o humanist insan artık yoktu.

İşte o an anladım nasıl bir insanı kaybettiğimizi, İstanbul trafiğinde geçirdiğim 2 saat boyunca bunları düşündüm, eğer onu kaybetmeden yetişebilseydim kulağına şöyle fısıldayacaktım; "Sevgili Güner Bey, ben baba sevgisi, aile sevgisi bilmeden, sevgi göstermenin, ağlamanın zayıflık olduğu yanlışla büyüdüm. Hayat bana hep gardımı alarak yaşamamı öğretti; sen ise bana bu öğrendiklerimin yanlış olduğunu, çünkü bizlerin insan olduğunu öğrettin ve ben de öğrendim ama geç kaldım, çünkü bunları sana itiraf edememişim, sen beni ne kadar sevdiğini yaşadığım köşkün kahyasına "Bana bir şey olursa ilk önce oğluma, sonra da Murat Bey'e haber vereceksiniz" diyerek gösterdin, ben ise bunu sana söyleyememişim. Şimdi sana itiraf ediyorum, dilerim beni duyar ve o muzip gülümsemele gülersin, BEN SENİ ÇOK SEVMİŞTİM."